

Den 23/9 da jeg kom tilbake fra mitt arbeide spurte
vaktjefen hvorfor jeg arbeidet, idet han fortalte mig at han
forjeveros hadde forsøkt et slikt fett på mig i løpet av dagen, idet
Berlin ønsket at snakke med mig. Jeg klaget dette, idet jeg
gikk ut for at det måtte være direktør Falck eller Usterud Svendsen
som var i Berlin og kanskje hadde fått myndighetenes tillatelse
til at sette sig i forbindelse med mig pr. telefon og på den måten
kunne sende en hilsen hjem fra mig. Neste dag blev jeg oppropt
på spilleplassen om morgenen og skulde holde mig til kommandanten.
Jeg oppga nummer og navn og blev derefter marsjert bort til badet.
Jeg blev jo litt forbauset over dette da det jo ikke hadde noget med

telefon at gjøre, men jeg forstod at der var noget annet i gjerde
når jeg blev ført til sykehuset og fremstillet til kontroll for den
tyske hovedlege, derefter til den politiske uddeling og nu begynte
jeg at tenke på at jeg måske skulde sendes til en av de leire
hvorfra man aldri kan hjem, men heldigvis fikk jeg se da de bladet
gjennom den mappe som vedrørte min person at der lå et telegram
hvor jeg så ordet "Grim". og jeg begynte at fatte håp om hjemford.
Jeg fikk utbetalt mine penger, riktignok omgjort til mark og fikk
utlevert mitt tui og et par timer efter var jeg på vei til Berlin
med to fangevoktere, og ankommet til Berlin blev jeg så marsjert til
hovedfengslet, hvor jeg så blev sittende fra 24/9 - 29/9. Jeg blev
anbragt i en stor felleseelle, hvor der var ca. 15 fanger som ventet
på at bli avhørt, forskjellige nasjoner, men hovedsakelig tyskere.
Sarakkesjefen var en tysk advokat, som hadde sittet inne og ventet
på forhør i over to år. Behandlingen her var ikke urimelig, men
kosten den venlige fangekost og det er ikke noget at love av og
alle mine egne matvarer hadde jeg selvsagt gitt til mine kammerater
i Oranienburg. De få dagene gikk med lesning og delvis med at hjelpe
til på kjøkkenet, idet der på dette var en norsk fange som var
overflyttet dertil fra Oranienburg. Han hadde det svært godt, men
manglet penger og da jeg drog fikk jeg fengselsdirektørens tilladelse

til å forære ham en sun søn skulde være nok for et år. Da jeg forstod at jeg ventet på fangetransport til Norge bad jeg barekkekførerens undersøke om det var mulig å komme hjem pr. fly. Han lo hånlig av dette, men sa at han var villig til å nevne det for fengselsdirektøren samtidig som han gjorde oppmerksom på at det vilde være meget kostbart, da jeg skulde følges av to vakter. Den 29/9 fikk jeg beskjed om at gjøre mig klar og sammen med mitt tæi der var forseglet blev jeg anbragt i en bil med tre vakter i vognen og 20 minutter etterpå var jeg til min store glede på Tempelhof flyvoplass og uten videre formaliteter kom jeg gjennom kontrollen, og et par timer baketter var jeg via Kjøbenhavn på Fornebo flyvoplass. Derfra blev jeg kjørt i bil direkte til Victoria Terrasse og efter at ha gitt forskjellige opplysninger blev jeg kjørt videre til Møllergaten, men gjensynet med Møllergaten var på en måte glødelig. Her var eldre besindige vakter, så fulgte man reglementet led man ingen overrøst. Dagen efter blev jeg kjørt til Grini, og de papirer som vakter medbragte nå ha innholdt bestemte instruksor for leirkommandanten spurte mig straks hvilket arbeide jeg basket, jeg kunde selv velge. Jeg gjorde oppmerksom på at jeg tidligere hadde vørt pleier på sykehuset og overlegen blev Wieblikkelig tilkaldt og han fikk beskjed om at jeg skulde ansettes

son pleier. Da der var en ledig jobb på tuberkuloseavdelingen tok jeg denne, idet jeg visste om at på denne avdeling kom der aldri nogen tyskere. Smittsom sygden var enhver vakt redd for så her kunde vi lese alle de ulovlige skrifter i fred og ro og kunde man snike sig til noget tobakk kunde det nyttes uten risiko for avstraffelse.

På Grini var jeg sliktig en måned og det var en hyggelig tid efter oppholdet i Tyskland. Søndag den 31/10 fikk jeg beskjed om at holde mig klar og blev avhentet og kjørt til Victoria Terrasse hvor jeg fikk utlevert nytt grenseboerbevis og kjørt til jernbanen hvor der var reservert en sykekupé for fru Dolnitz, konsul Halvorsen og mig og mandag den 1/11 kom jeg så til Lyse Kloster hvor jeg skulde oppholde mig inntil jeg den 31/11-44 blev kaldt til det tyske sikkerhetspoliti i Bergen, som meddelte mig at min internering på Lyse var slutt og jeg kunde fritt komme til Bergen.